

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/2/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016200250
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7016200250.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci navrhovateľky: U. S. bytom J., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Námestie slobody 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 2614/2016-KaKE, R. z. 4108/2016 zo dňa 22.01.2016, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Sp/2/2016-24 zo dňa 26. septembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Sp/2/2016-24 zo dňa 26. septembra 2016 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 4Sp/2/2016-24 zo dňa 26. septembra 2016 potvrdil rozhodnutie odporcu č. 2614/2016-KaKE, R.z. 4108/2016 zo dňa 22. januára 2016. Navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal. Zároveň uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 35,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núde a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“), citujúc právnu úpravu právnej normy § 6 ods. 1, § 8 uvedeného zákona a ust. § 49 a § 53 ods. 1 zák.č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov,

postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru, že žalovaný správny orgán rozhodol vecne správne v súlade so zákonom, keďže vo veci navrhovateľky mal preukázané, že navrhovateľka nespĺnila podmienky na priznanie nároku na právnu pomoc.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že navrhovateľka podala dňa 23.10.2015 odporcovi žiadosť o poskytnutie právnej pomoci vo veci podania sťažnosti na Ústavný súd SR, okrem iného aj vo veciach vedených na Okresnom súde Košice II. pod sp. zn. 22C/135/2008 a 43C/153/2010. Na žiadosť odporcu Kancelária Ústavného súdu SR listom zo dňa 10.11.2015 oznámila odporcovi, že v súčasnosti neeviduje žiadne podanie p. U. S., nar. XX.XX.XXXX, pričom menovaná v minulosti podala Ústavnému súdu SR 11 ústavných sťažností, pričom vo všetkých konaniach už bolo právoplatne rozhodnuté.

Krajský súd prejednal vec na pojednávaní v súlade s § 250q Občianskeho súdneho poriadku (zákona č. 99/1963 Zb. ďalej len „O.s.p.“) v neprítomnosti navrhovateľky a odporcu v súlade s ust. § 250g ods. 2 O.s.p., pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa oboznámil s obsahom správneho spisu a vykonal dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia oboznámením sa so žiadosťou navrhovateľky o poskytnutie právnej pomoci ako aj napadnutým rozhodnutím a podaným opravným prostriedkom.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z dôvodov namietaných v opravnom prostriedku navrhovateľky dospel k záveru, že z týchto dôvodov je napadnuté rozhodnutie v súlade so zákonom, a návrhu navrhovateľky preto nie je možné vyhovieť. Konštatoval, že z oznámenia Kancelárie ústavného súdu SR zo dňa 10.11.2015 jednoznačne vyplynulo, že k uvedenému dátumu sa nevedelo žiadne konanie o sťažnosti navrhovateľky s tým, že v minulosti Ústavný súd SR už právoplatne rozhodol o ňou podaných 11 ústavných sťažnostiach. Ku dňu 10.11.2015, kedy Ústavný súd SR listom potvrdil odporcovi, že na Ústavnom súde SR sa nevedie žiadne konanie o sťažnosti navrhovateľky, nesporne uplynula lehota dvoch mesiacov od právoplatnosti všetkých súdnych rozhodnutí vydaných vo veciach vedených na Okresnom súde Košice II. pod sp. zn. 22C/135/2008 a 43C/153/2010. Dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti v zmysle § 53 ods. 3 zákona na ústavnom súde je prepadnou lehotou, ktorej uplynutím zaniká právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby podať sťažnosť. Krajský súd súhlasil s právnym názorom odporcu, podľa ktorého v predmetnej právnej veci, s ktorou sa obrátila navrhovateľka na centrum, ide o zrejmu bezúspešnosť sporu. Poukázal na to, že posudzovanie zrejmej bezúspešnosti sporu je jednou z troch kumulatívnych podmienok uvedených v § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., a keďže navrhovateľka nespĺnila podmienku vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu, nebolo už povinnosťou odporcu zaoberať sa splnením ďalších podmienok pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci. Pokiaľ odporca napadnutým rozhodnutím nepriznal navrhovateľke nárok na poskytnutie právnej pomoci, rozhodol tak v súlade so zákonom.

2.

Odvolyvanie navrhovateľky

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka odvolanie v lehote stanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p.). Navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Sp/2/2016-24 zo dňa 26. septembra 2016 zrušil a ustanovil advokáta.

V dôvodoch odvolania navrhovateľka namietala, že odporca nie je oprávnený, aby vo veci rozhodoval namiesto súdu. Taktiež žiadala zaviazať odporcu k náhrade trov konania ako i k zaplateniu súdneho poplatku, pričom poukazovala na svoju finančnú situáciu. Ostatné navrhovateľkou uvádzané skutočnosti v odvolaní nemali žiadnu relevanciu vo vzťahu k odvolaciemu konaniu.

3.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že navrhovateľka vo svojom odvolaní neuvádza žiadne právne relevantné skutočnosti, pre ktoré by bolo možné považovať napadnutý rozsudok za nesprávny alebo nezákonný, pričom iba opakuje svoje tvrdenia prezentované v konaní pred krajským súdom. Napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny a zákonný, vydaný v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Mal za to, že konajúci súd sa v predmetnom rozsudku detailne a vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal a následne vyhodnotil všetky námietky a tvrdenia navrhovateľky prezentované v jej opravnom prostriedku ako i priebehu konania pred súdom. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd odvolanie navrhovateľky zamietol a napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

4.

Konanie pred odvolacím súdom

Podľa § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, účinný od 01.07.2016, konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania navrhovateľky (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 1, 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 1, 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd odvolaním napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. 2614/2016-KaKE, R.z. 4108/2016 zo dňa 22.01.2016, potvrdil.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami navrhovateľky uvedenými v jej opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - odporcu č. 2614/2016-KaKE, R.z. 4108/2016 zo dňa 22.01.2016, ktorým navrhovateľke nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z..

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 1, 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Odvolací súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 250 1 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku (žalobe), či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Účelom zákona č. 327/2005 Z.z. je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv, v azylových veciach alebo v konaní o administratívnom vyhostení podľa osobitného predpisu a prispieť k predchádzaniu vzniku právnych sporov (§ 1).

Zákon č. 327/2005 Z.z. ustanovuje podmienky poskytovania právnej pomoci, postup fyzických osôb a príslušných orgánov v konaní o nároku na priznanie právnej pomoci a inštitucionálne zabezpečenie poskytovania právnej pomoci (§ 2).

Podľa § 25 ods. 1 zákon č. 327/2005 Z.z. na konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci a o súvisiacich nárokoch podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok, v znení neskorších predpisov).

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a

musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci a citovanej právnej úpravy dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v danom prípade postupoval náležite v súlade so zákonom č. 327/2005 Z.z., vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval dostatočne v súčinnosti s navrhovateľkou a v odôvodnení rozhodnutia pri aplikácii ustanovení § 6 ods. 1 v spojení s § 8 uvedeného zákona náležite odôvodnil svoju právnu úvahu, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je treba považovať za zákonné. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa rozhodol vo veci súladne so zákonom, keď rozhodnutie odporcu napadnuté opravným prostriedkom podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplynulo, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že žalovaný správny orgán na základe priložených listinných dokladov ma za preukázané, že v danom prípade nebola splnená podmienka ustanovená v právnej norme § 6 ods. 1 v spojení s § 8 zákona č. 327/2005 Z.z..

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z., fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom 2) a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy 5) okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihladne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Vychádzajúc z účelu a zmyslu zákona č. 327/2005 Z. z., ktorým zákonodarca sledoval vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv, centrum právnej pomoci, do právomoci ktorého zákonodarca zveril právomoc rozhodovať o žiadosti žiadateľov na poskytnutie právnej pomoci, je povinné si zaobstarať relevantné podklady pre vydanie rozhodnutia, postupom v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s § 32 ods. 1 správneho poriadku, zistiť skutočný stav v prejednávanej veci tak, aby v súlade s čl. 1 ústavy bola zistená materiálna pravda, na základe ktorej by mohol spravodlivo a v súlade so zákonom rozhodnúť o tom, či vzhľadom na všetky skutkové okolnosti daného prípadu žiadateľ spĺňa zákonné podmienky pre priznanie (resp. nepriznanie) právnej pomoci na ochranu jeho práv. Tejto svojej povinnosti sa centrum nemôže zbaviť.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval argumentáciu odporcu uvedenú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia za správnu, že vec, ktorou sa žiadateľka obrátila na centrum je zrejme bezúspešným sporom, konštatujúc, že sťažnosť v zmysle článku 127 Ústavy SR podľa ustanovenia § 49 a § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR má podať fyzická alebo právnická osoba v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Uvedená lehota sťažovateľke vo vzťahu k rozhodnutiam Okresného súdu Košice II. v konaniach pod sp.zn. 22C/135/2008 a 43C/153/2010 už uplynula.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako

určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. V právnej praxi preto môže v činnosti orgánov aplikujúcich právo dochádzať k situácii, že prameň práva, ktorý je vo formálnom súlade s ústavou nie je interpretovaný ústavne konformným spôsobom, pričom orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že odporca v predmetnej veci správne posudzoval splnenie podmienok splnenia nároku na poskytnutie právnej pomoci navrhovateľke. Skutkové okolnosti potvrdzovali, že navrhovateľka žiadosťou zo dňa 23.10.2015 žiadala o poskytnutie právnej pomoci vo veci ústavnej sťažnosti, pričom odporca opatrením č. Op-KE/12/15 určil, že žiadosť žiadateľky o poskytnutie právnej pomoci bude rozdelená a ďalej vedená nasledovne pod sp. zn. 12110/2015-KaKE bola vedená právna vec ústavnej sťažnosti pre porušenie práv v konaniach vedených na OS KE II pod sp. zn. 22C/135/2008 a sp. zn. 43C/153/2010 a pod sp. zn. 13508/2015-KaKE bola vedená právna vec ústavnej sťažnosti pre porušenie práv v konaní vedenom na OS KE I pod sp. zn. 39C/336/2013. Odporca v predmetnej veci správne zameral pozornosť na to, či by žiadateľka v konaniach o ústavnej sťažnosti vo veciach vedených na OS KE II pod sp. zn. 22C/135/2008 a sp. zn. 43C/153/2010 mohla byť úspešná. Odporca z uvedených dôvodov teda správne posudzoval doklady k žiadosti o poskytnutie právnej pomoci v súlade s § 8 zákona č. 327/2005 Z.z. a dospel k správne záveru, že v prípade navrhovateľky nie je splnená podmienka ustanovená v § 6 ods. 1 písm. b/ tohto zákona (nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu). Zákonodarca pojem zrejmej bezúspešnosti sporu definuje v § 8 zákona tak, že pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu. Odporca svoj úsudok, ku ktorému dospel na základe skutkových okolností prípadu pri aplikácii citovanej právnej úpravy v odôvodnení rozhodnutia aj náležite odôvodnil.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu, že odporca v danom prípade správne právne posúdil vec, v ktorej navrhovateľka žiadala o poskytnutie právnej pomoci ako takú, ktorá je zrejme bezúspešným uplatňovaním práva, pretože dvojmesačná lehota, počítaná odo dňa

právoplatnosti všetkých súdnych rozhodnutí vo veciach vedených na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 22C/135/2008 a 43C/153/2010, na podanie ústavnej sťažnosti už uplynula. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa otázkou zrejmej neúspešnosti sporu v prípade navrhovateľky náležite zaoberal a námietkami uvedenými v jej opravnom prostriedku sa tiež náležite vysporiadal, z ktorých dôvodov odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a súčasne na jeho argumentáciu poukazuje.

Vychádzajúc z uvedeného vyššie odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku navrhovateľky, ktorou namietala, že odporca nie je oprávnený rozhodovať namiesto súdu. Odporca v predmetnej veci posudzoval splnenie zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci podľa ustanovení zákona čisto z formálneho hľadiska odôvodnenosti návrhu žiadateľky, z ktorých skutkových okolností vzhľadom na uplynutie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti jednonačne vyplynulo a bolo nadovšetku pochybnosť zřejmé, že by jej podanie vo veci ústavnej sťažnosti bolo zjavne bezúspešné.

Výrok o povinnosti zaplatiť súdny poplatok navrhovateľkou vo výške 35,- Eur uložený krajským súdom považoval odvolací súd za správny a súladný so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Krajský súd pri rozhodovaní o povinnosti zaplatiť súdny poplatok postupoval podľa predpisov účinných do 30.06.2016, a to v súlade s prechodnými ustanoveniami zákona (§ 18f citovaného zákona), nakoľko konanie podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l a nasl. O.s.p) začalo 19.02.2016 podaním opravného prostriedku navrhovateľkou. Súdny poplatok v súlade s ust. § 2 ods. 4 posledná veta citovaného zákona znáša neúspešný odvolateľ. Navrhovateľka bola v konaní neúspešná, keďže krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu, postupoval správne, keď jej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 35,- Eur (podľa položky 10e sadzobníka súdnych poplatkov) za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu.

O trovách konania podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. rozhoduje súd primerane podľa ust. § 250k O.s.p., pričom procesným predpokladom na priznanie náhrady trov konania je čiastočný alebo úplný úspech žalobcu (navrhovateľa). Vzhľadom na to, že navrhovateľka nebola v konaní úspešná, súd jej právo na náhradu trov konania nepriznal a taktiež nemohol vzhľadom na právnu úpravu trov konania v správnom súdnictve zaviazat' na ich náhradu odporcu.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v danej veci náležite postupoval a rozhodol v súlade s citovanou právnou úpravou, predmetu konania venoval náležitú pozornosť sledujúc účel zákonnej úpravy poskytovania právnej pomoci, z ktorých dôvodov námietky navrhovateľky uvedené v jej odvolaní proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu odvolací súd nepovažoval za relevantné k vyhovneniu jej odvolacieho návrhu.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 1, 2 S.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1, s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 O.s.p. a v spojení s § 492 ods. 1, 2 S.s.p.. Navrhovateľke pre jej neúspech v tomto konaní nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.